

Jussi ADLER OLSEN

OBĚŤ 2117

KRIMIROMÁNHOST

osmý případ
CARLA MÖRCKA
Z ODDĚLENÍ Q

JUSSI ADLER-OLSEN
OBĚŤ 2117

Kriminální román

Jussi ADLER
OLSEN

OBĚŤ 2117

Brno 2019

Offer 2117 © Jussi Adler-Olsen and JP/Politikens
Hus A/S 2019 in agreement with Politiken
Literary Agency
Cover pictures by Stephen Mulcahey/Arcangel
Images Limited and tankist276/Shutterstock.com
Cover design by Zero Werbeagentur,
München and dtv
Translation © Kristina Václavů, 2019
Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2019
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-0185-4 (PDF)
ISBN 978-80-275-0186-1 (ePUB)
ISBN 978-80-275-0187-8 (MobiPocket)

Věnováno Sandře

Prsty utonulých

*Život
rukou
utonulých
je
delší než náš příběh
daleko odsud
a z těsné blízkosti
je vidět
jejich touhu
po životě, klidu a míru*

*v moři
jsou vidět špičky prstů
a mizí
každý den
jenže naše oči se odnaučily
vnímat*

*prsty
noří se z vody
natahují se
po nebi
už nejsou mokré
prsty utonulých
uschly navždy.*

Falah Alsufi — irácký básník a uprchlík
v rámci povolených kvót

PROLOG

Týden před odjezdem rodiny z města Sab' ábár vzal otec Asada s sebou na sobotní trh plný stánků s cizrnou, granátovými jablky, kořením křiklavých barev a kdákající drůbeže, připravené pod nůž. Chytil ho za útlá ramínka a vážně se mu zahleděl do očí.

„Teď mě dobře poslouchej, synku,“ řekl. „O tom, co tady dnes prožíváš, budeš brzy jen snít, a než ztratíš naději, že ty známé vůně a zvuky znovu ucítíš a uslyšíš, zažiješ takových nocí spoustu. Tak se dívej, dokud můžeš, a všechno si pořádně zapamatuj, protože jediné tak o to nikdy nepřijdeš. Vezmi si mou ruku k srdci, rozumíš?“

Asad otci pevně stiskl ruku, přikývl a zatvářil se, že rozumí.

Ale nikdy to nepochopil.

1) Joan

Joan Aiguader nebyl věřící. Naopak, pokaždé když se Ramblou valilo velikonoční procesí černě oděných katolíků v kutnách, prchl z města, a dokonce sbíral komické figurky papožů a tří králů trůnicích na záchodě. Přesto se v posledních dnech navzdory svým rouhačským sklonům několikrát pokřižoval, protože kdyby Bůh existoval, musí s ním být přece jen zadobře, vzhledem k tomu, jak se věci mají.

Když mu ranní poštou konečně přišla dlouho očekávaná úřední obálka, pokřižoval se Joan ještě jednou, protože věděl, že její obsah rozhodne o jeho osudu.

Tři hodiny poté, co si dopis přečetl, seděl v kavárně městské části Barceloneta a třásl se v horku naprosto zničený a bez špetky chuti do života. Třiatřicet let žil v bláhové naději, že se na něho jednoho dne usměje štěstí, jenže teď už neměl sílu dál čekat. Před osmi lety si jeho otec omotal kolem krku kabel elektrického vedení a oběsil se na vodovodní trubce v domě, ve kterém dělal správce. Malá rodina byla zdrcená, nedovedli jeho čin pochopit, přestože tatínek nebyl bezstarostný člověk. Joan a jeho o pět let mladší sestra najednou zůstali na všechno sami, jen s maminkou, která se z otcovy sebevraždy už nikdy nevzpamatovala. Joan se za ně za všechny bil, jak jen uměl. V té době mu bylo pouhých čtyřiaadvacet let a při studiu žurnalistiky dřel do úmoru v nedostatečně placených drobných zaměstnáních, jen aby všechno finančně zvládli. Jenže za další rok se jeho život definitivně změnil. Matka spolykala prášky na spaní a sestra udělala za několik dní totéž.

Teprve když začal vzpomínat, uvědomil si, proč vlastně nemůže dál. Rodinu Aiguaderových postupem času opustila veškerá naděje a jednoho po druhém je všechny pohltila

tma. Brzy dojde i na něho. Takže až na krátké chvíle štěstí a drobná vítězství se Joanův život odvíjel ve znamení beznaděje. Za poslední měsíc se s ním rozešla přítelkyně a práci mu spláchli do kanálu.

Čert aby to spral! Ale proč by se trápil, když to vůbec nemělo smysl?

Joan strčil ruku do kapsy a zašilhal po číšníkovi za barovým pultem.

Kéž bych se mohl rozloučit se životem alespoň trochu důstojně a měl na zaplacení, napadlo ho a tupě se zahleděl na poslední lok kávy na dně šálku. Jenže kapsa byla prázdná a před očima mu v nekonečné smyčce defilovaly nesplněné sny a ztroskotané plány. Přehlížet své ubohé poměry a věčně se snižující životní úroveň se najednou ukázalo jako nemožné.

Dospěl na dno.

Před dvěma lety, když ho také sužovala těžká deprese, mu nějaká jasnovidka z Tarragony předpověděla, že jednoho krásného dne, a to zanedlouho, bude mít na kahánku, ale že ho zachrání světlo za bílého dne. Věštkyň působila velmi přesvědčivě a Joan se k její předpovědi dosud upínal, jenže kam se to světlo ksakru podělo? Nemůže se ani důstojně zvednout ze židle v kavárně. Nemá ani těch pár drobných, aby zaplatil za *cortado*. Na espresso by se složili i špinaví žebřáci, kteří posedávají na chodníku před obchodním domem El Corte Inglés a nastavují dlaň kolemjdoucím, no ano, dokonce i ti chudáci, kteří uléhají na dlažbu se svými psy a spí v rozedraných šatech u vchodů do honosných bank, i ti by měli na zaplacení.

Takže i když ho věštkyň svedla uhrančivým pohledem a dala mu naději do budoucnosti, ve skutečnosti to byl jen přelud a teď nepochybně nadešla doba zúčtování.

S povzdechem přešel očima po hromádce obálek ležících na kavárenském stolku jako po usvědčujícím důkazu, že si s konečnou platností naběhl. Úřední obálky u sebe doma mohl klidně přehlížet, vzhledem k tomu, že katalánské zákony o bydlení byly sepsané naprosto šíleně a nikdo ho stejně nemohl vystěhovat, i když už měsíce neplatil nájemné. A proč by si měl dělat starosti s účty za plyn, když si od Vánoc neuvařil žádné teplé jídlo? Ne, to tyto čtyři obálky před ním na stole mu zasadily poslední ránu.

Své bývalé přítelkyni Joan zas a znovu sliboval stabilitu, přísahal, že se všechno zlepší, ale nikdy nic nevydělal. Nakonec už měla všeho dost, nechtěla ho pořád vydržovat a požádala ho, aby se sbalil a šel. V následujících týdnech si udržel dotěrné věřitele od těla jen díky ujišťování, že jim všem bude moct krásně zaplatit, až mu přijdou honoráře za poslední čtyři eseje. Neměl snad v úmyslu napsat sbírku geniálních textů? Tak proč by s nimi nemohl dopředu počítat?

Jenže teď před ním na stole ležela zamítnutí, která nebyla ani váhavá, vágní, vyhýbavá nebo snad vyřčená nepřímou, byla nemilosrdná a precizní, jako když matador v *tercio de muerte* zabodne býkovi kord do srdce.

Joan zdvihl šálek ke rtům, aby si vychutnal poslední doušek kávy, a očima zavadil o palmy a hloučky pestře oděných lidí na pláži. Stále ještě neuplynulo mnoho vody od doby, kdy celá Barcelona strnula kvůli šílené jízdě nějakého pomatence po Ramble. A kdy policisté vyslaní ústřední vládou brutálně napadli obyčejné občany před volebními místnostmi. A přesto se zdálo, že všechno je zapomenuto, protože pohled, který se Joanovi naskytl ve vzduchu tetelícím se vedrem, ukazoval hromadu spokojených človíčků. Všem jim šla hlava kolem z bezstarostného povykování a křiku,

těl osvěžených koupáním a roztoužených pohledů. Město se na chvíli zdálo být jako znovuzrozené a téměř se mu vysmívalo, jak tu marně trčel a vyhlížel jasnovidčinu zářivou hvězdou, za kterou by se mohl vydat.

Vzdálenost mezi kavárnou, ve které Joan seděl, a hrajícími si dětmi na okraji pláže byla lákavě zanedbatelná. Ani ne za minutu by mohl proběhnout kolem vyznavačů sluneční koupele a hup do vody, potopit se do zpěněných vln a rychle a naposledy se několikrát nadechnout. V tom mumraji na pláži si nikdo nevšimne pošuka, který se vrhl do vody celý oblečený. A za méně než minutu a půl by mohl mít život za sebou.

Navzdory divoce tlukoucímu srdci se Joan při tom pomyšlení sladkobolně pousmál. Lidé, kteří ho znali, budou děsně zmatení. Že by byl takový posera jako Joan Aiguader s to sáhnout si na život? Ta šedá myš, ta nedomrlá novinářská nicka, která neměla ani koule na to, aby se nějak zviditelnila ve společenských debatách?

Joan potěžkal obálku v ruce. Jen několik set gramů extra ponížení, přiložených navrch ke všemožnému jinému hnoji, který na něho život nakydal. Tak proč nad nimi ronit krokodýlí slzy? Vždyť se přece rozhodl. Za vteřinu obsluze poví, že nemá na zaplacení, a pak se přes veškeré protesty číšníků rozběhne ke břehu a provede, co si předsevzal.

Napjal lýtkové svaly a chystal se zmizet, když vtom se několik hostů v plavkách nečekaně zvedlo, až se jim za zády převrátily barové stoličky.

Joan se po nich ohlédl. Jeden tupě civěl na televizní obrazovku visící na stěně a druhý bedlivě sledoval situaci na pláži.

„Zesilte to!“ vykřikl ten u obrazovky.

„Podívej se! Vždyť stojí přímo tamhle na promenádě,“ zavolal ten druhý a namířil prstem na hlouček lidí, který se tam shromáždil.

Joan se podíval směrem, kterým muž ukazoval, a uviděl televizní štáb. Ten se zastavil na promenádě před tři metry vysokým ukazatelem, jež tam před několika lety nechala vztyčit místní radnice. Spodní část stožáru byla kovová, ale nahoře svítily na digitálním displeji čtyři číslice. Joan si už dávno přečetl, k čemu sloup slouží — udával počet ubohých uprchlíků, kteří toho roku utonuli ve Středozezemním moři.

Štáb s kamerou přitahoval návštěvníky pláže v plavkách a kratasech jako magnet a několik místních kluků si to k tomu divadýlku namířilo rovnou z Carrer del Baluard. Možná ho zahlédli v televizi.

Joan obrátil pozornost k číšníkovi, který stál za barem, utíral sklenice jako robot a celý se upínal k televizní obrazovce. Titulky oznámily *breaking news*, a tak Joan vstal ze židle a nechal se nenápadně unášet davem na promenádu.

Přece jen byl pořád ještě naživu — a k tomu novinář. Peklo bude muset chvílku počkat.

2) Joan

Reportérka stála před vysokým stožárem a nevšímala si kondičních běžců, lidí na kolečkových bruslích ani rozruchu kolem sebe. Byla si dobře vědoma svého atraktivního vzhledu. Několikrát pohodila hlavou, navlhčila si rty a přidržela si před ústy mikrofon. Chlapci a muži na ni zírali s otevřenou pusou a nemohli odtrhnout oči od jejího vlnavého poprsí. Takže zprávy si nejspíš poslechnout nepřišli.

„Nevíme přesně, kolik osob utonulo při útěku do Evropy, která pro tyto chudáky představuje svobodu a ráj na zemi,“ řekla. „Ale v posledních letech se počet vyšplhal na několik tisíc a jen v letošním roce už dosáhl více než dvou tisíc mrtvých.“

Pootočila se a ukázala vzhůru na číslice svítící na digitálním displeji.

„Tady nahoře můžete vidět čísla, která nám prozrazují, kolik uprchlíků se ve Středozemním moři utopilo od začátku roku až doteď. Minulý rok touto dobou bylo utonulých ještě víc a v následujícím roce to pravděpodobně bude stejně zlé. Je zarážející, že jakkoliv jsou ta hrozná čísla nepochopitelná, dokud tito mrtví zůstanou naprosto anonymní, svět — vy i já — se k nim může docela bezstarostně otočit zády.“

Silně nalíčenýma očima zvýrazněnýma černou linkou se podívala přímo do kamery. „A neděláme to snad spolu se zbytkem světa hlavně my? Prostě je ignorujeme. Ano, a proto jsme se rozhodli jednat, dalo by se říct skoro na protest, a v dalších reportážích TV11 se chceme soustředit výhradně na jednoho konkrétního člověka, a sice muže, který zahynul docela nedávno a jehož tělo moře vyplavilo na kyperském pobřeží ve východní části Středozemního moře. Chceme ukázat, že tento uprchlík byl skutečný člověk z masa a kostí.“

Sklopila oči a zahleděla se na náramkové hodinky posázené brilianty. „Ani ne před hodinou si moře pohrávalo s tělem toho nebožáka a příboj ho vynesl na pláž mezi dobře naladěné turisty oddávající se letním radovánkám, stejně jako tady kolem nás na Platja de Sant Miquel.“ Rukou mávla směrem k opalujícím se návštěvníkům, aby bylo vidět, koho myslí.

„Milí diváci, mladý muž, o kterém mluvím, byl první, jehož tělo dnes ráno moře vyvrhlo na populární kyperské pláži v Agii Napě, a počet mrtvých zde na tabuli za mnou stoupl na dva tisíce osmdesát. Tolik lidí zemřelo jen v letošním roce.“ Udělala dramatickou pauzu a zahleděla se na velké svítící číslice. „Je jen otázkou času, kdy se jejich počet opět zvýší. Ale první obětí se dnes ráno stal snědý muž, vlastně ještě skoro chlapec, ve dvoubarevné mikině Adidas a obnošených botách. A proč musel přijít o život ve Středozemním moři? Když se rozhlédnete po klidných, azurově modrých vlnách tady v Barceloně, dokážete si představit, jak může totéž moře tisíc kilometrů odsud zničit nadějeplné sny uprchlíků o lepším životě?“

Přerušila své vyprávění a režie prostříhla několik záběrů z Kypru. Lidé na pláži je mohli sledovat na monitoru postaveném vedle kameramana. Při pohledu na ně okamžitě ustal veškerý šum. Na videu bylo vidět mladíkově tělo, jak se tváří dolů vznáší ve vodě u okraje pláže, dokud ho nějací záchranáři nevyvlekli na břeh a neobrátili na záda. Potom režie stříhla zpět na reportérku v Barceloně. Stála několik metrů od monitoru a chystala se příspěvek zakončit.

„Za pár hodin se o něm dozvíme víc. Kdo to je, odkud pochází a co se mu stalo. Případu se budeme věnovat i po reklamním vstupu. Číslo za mými zády mezitím stále stoupá.“

Reportáž ukončila tím, že ukázala na svítící čísla a vážně se zahleděla do kamery, dokud jí kameraman nepoděkoval.

Joan se rychle rozhlédl kolem a zaradoval se. Tohle by mohla být senzace! Ale copak mezi tou stovkou obličejů za ním vážně nebyl ani jediný zástupce médií a tisku kromě něj a televizního štábu? Že by se projednou ocitl ve správnou chvíli na správném místě? Opravdu tu má kauzu, ze které by se mohla vyklubat velká reportáž?

Tak silné tušení dosud nikdy neměl.

Kdo by si takovou příležitost nechal ujít?

Joan zvedl oči ke světelné tabuli.

Ještě před chvilkou udával displej počet dva tisíce osmdesát utonulých, ale teď už tam stálo dva tisíce osmdesát jedna. Joan zůstal, kde byl, stejně jako mladíci, kteří dál strnule zírali na reportérčina prsa, zatímco ona si zapálila a bavila se s kameramanem.

Před deseti minutami byl Joan definitivně rozhodnutý přispět do statistiky utonulých ve Středozemním moři, jenže teď stál pod svítícími číslicemi jako přikovaný. Jejich hrozivý dopad byl natolik skutečný a tolik se ho dotýkal, až se mu z toho zatočila hlava a udělalo špatně. Vysedával si tu zahleděný sám do sebe, utápěl se v sebelítosti a chtěl všechno vzdát, zatímco tam venku na moři lidé bojovali o život. Oni bojovali! To slovo ho trklo a najednou pochopil, co zažil a součástí čeho se stal. No ovšem, málem se rozplakal, jak se mu ulevilo. Ocitl se blízko smrti, přesně jak předpověděla věštkyně, a tu se objevilo světlo, které ho zachránilo. Světlo, které v něm probudilo chuť do života. Díky němu našel důvod, proč žít, díky světlu digitálních číslic, které potvrzovalo neštěstí druhých a otevíralo dosud nepopsanou, fantastickou kapitolu jeho života. To všechno si v ten okamžik uvědomil.

A jak mu předpověděla jasnovidka, vrátil se, když už stál jednou nohou v hrobě.

Následující hodiny byly pro Joana hektické, protože promýšlel a ladil plán, který mu měl zachránit kariéru a také položit základ jeho budoucí existence a celého následujícího života.

Ověřil si lety na Kypr a zjistil, že letadlem do Athén v 16.46 by mohl stihnout pravidelný spoj dál na larnacké letiště na Kypru a dostat se na pláž Agia Napa kolem půlnoci.

Na okamžik se zahleděl na cenu letenky. Skoro pět set eur za jednu cestu, což byla přesně ta částka, kterou neměl. Proto si půl hodiny poté, co se rozhodl, zjednal přístup do zelinářství své bývalé přítelkyně. Otevřel si zadní vchod klíčem, o který ho jeho expřítelkyně v posledních týdnech uháněla, a cíleně se vydal k malé pokladně s bankovkami, schované pod pultem za několika košíky na zeleninu.

Za dvacet minut se dívka vrátí ze siesty a přečte si dlužní úpis, který jí položil na pult, a za stejných dvacet minut bude už on na letišti se skoro šestnácti stovkami v kapse.

Z okraje kyperské pláže v Agii Napě, hustě osázené reflektory, které osvětlovaly i zpěněné vršky vln, černé jako uhel, se ozývaly výkřiky. Několik metrů od skupinky uniformovaných záchranářů ležela v písku vyrovnaná řada těl s obličejí přikrytými šedými vlněnými dekami. Byl to smutný, ale v novinářových očích zároveň fascinující pohled.

O patnáct metrů dál na souši policie bedlivě sledovala hlouček dvaceti až třiceti vyplašených a sklíčených lidských postav v bídém stavu. Chvěly se zimou, i když byly zabaleny ve stejném druhu dek, jako byly ty, jež zakrývaly tváře

mrtvých. Otrásal jimi tichý, zoufalý pláč, který byl důsledkem nedostatku milosti v jejich životě.

„Tamhle stojí ti šťastnější z nich,“ pronesl někdo, když si všiml Joanova pátravého pohledu. „Měli na sobě záchrané vesty a loď je vylovily z moře pěkný kousek odsud. Je to sotva půl hodiny, co je naši lidi našli semknuté k sobě jako hejno ryb, aby je proud neodnesl od ostatních.“

Joan přikývl a popošel o něco blíž k utonulým. Nějací policisté ho chtěli odehnat, ale když jim ukázal novinářský průkaz, obrátili svou pozornost na kroužek všetečných turistů a začali uplatňovat svou autoritu vůči vystrojeným plážovým povalečům, kteří se celý výjev pokoušeli zachytit svými chytrými telefony.

Nemají v sobě kousek citu, pomyslel si Joan, když vytáhl fotoaparát.

Řecky neuměl, ale řeč těla záchranářů byla jasná a srozumitelná. Právě pilně gestikulovali a ukazovali na moře za prvními línými vršky vln. Jeden z členů záchranářského týmu namířil světlo reflektoru na to, co vlny hnaly k pevnině.

Když se tělo objevilo asi dvacet metrů od břehu, jeden ze záchranářů se k němu dobrodil a zatáhl za něj, jako by to byl uzlíček hadrů. A zatímco vytahovali bezvládné tělo na břeh, kdosi z přeživších propukl v pláč.

Joan se otočil ke skupince. Nařikaly v ní dvě ženy, záda ohnutá, obličej skrytý v dlaních. Pokoušely se pochopit, čeho byly svědky. Byl na ně žalostný pohled. Muž s divokým černým plnovousem stojící vedle nich se je nesmlouvavě snažil umlčet, ale na jejich projevu hlasitého zoufalství se nic neměnilo. Naopak se ještě zhoršil, když k utopenci přiskočil nějaký mladík s lysinou na temeni v modrém saku od uniformy a vyfotografoval mrtvého z těsné blízkosti. Vypadal formálně, nejspíš měl zdokumentovat všechny uprchlíky,

takže si ho Joan vyfotil a pro jistotu na chlapíka kývl, jako by sám měl zvláštní povolení tam být. Žádné další lidi od novin kolem sebe našťestí neviděl.

Pak se otočil a udělal si několik snímků plačících žen ve skupince, protože jako novinář věděl, že hluboký zármutek, který někomu vmetete rovnou do tváře, vždycky zapůsobí. I když přímo kvůli tomu tady nebyl. Chtěl to udělat přesně tak, jak to měli v plánu autoři televizního pořadu v Barceloně. Odhalit, vykreslit, šokovat a sdílet.

I když to bylo smutné, ten utonulý byl zkrátka jeho osobní trofej: Joan se mrtvého pokusí přivést k životu, a to nejen pro malý okruh čtenářů katalánských novin. Bude to pro celý svět, stejně jako když před několika lety utonul tříletý chlapeček syrsko-kurdského původu a jeho fotografie se dostala na titulní stránky novin po celém světě. Bez ohledu na to, jaká hrůza to všechno je, on vypíchne osud jednoho konkrétního člověka, získá si tím renomé a zbohatne. Tak zněl plán.

Na chvíli se zarazil. Nářek za ním zněl mnohem opravdověji, než když v Barceloně TV11 ukazovala obrázky z pláže v Agii Napě. Něco takového dodává příběhu na koloritu a navozuje to dojem skutečnosti, je to velmi dobrý materiál, pokud má nějaký příběh vyniknout nad ostatními. Ale kupodivu to s sebou přináší i něco dalšího. Joan ten pocit dobře znal z jiných souvislostí, jenže sem podle něj nepatřil. Proč by měl mít kvůli tomu, co dělá, výčitky svědomí? Nepustil se snad do něčeho naprosto mimořádného? Do něčeho, co stojí za to?

Fotoaparát mu najednou ztěžkl v ruce. Byl přesvědčený, že se jedná o něco výjimečného. Anebo jen vykradl koncept TV11? Protože nehledě na to, jestli prováděl rešerši na místě nebo ne, nebyl jeho úmysl ničím jedinečný. Jen je využil, proč by si to nepřiznal, aspoň sám sobě.

Joan se tu myšlenku pokusil zaplašit. Vykradl je, no a co? Jen když se mu podaří být dostatečně autentický. Kdo by pak mohl cokoliv namítat?

Za chvíli, až zdokumentuje, jak muže vyloví, se obrátí na plačící ženy a pokusí se zjistit, proč se jeho smrt tak krutě dotkla právě jich a jestli utonulého osobně znaly. Mohl by tak získat podrobnosti o jeho identitě a odhalit důvod, proč utíkal. Odkud by ho lidé nahoře na souši mohli znát? A proč zemřel on, a ne oni? Byl slabý? Byl to slušný člověk? Měl děti?

Joan vykročil směrem k utonulému a chystal se ho vyfotografovat, jak tam ležel s tváří obrácenou ke vzdouvajícím se vodám. Muž měl kolem sebe omotané oblečení neurčitého vzhledu, jako by se jednalo o nějaký národní kroj. A vtom nějaký záchranář vytáhl tělo z pravidelně se pohybuující mořské vody docela.

Joan byl přímo u toho, když se tělo pootočilo, a zaražil se.

V okamžiku, kdy záchranář naposledy zatáhl mrtvého za ruce, otočila se i hlava a Joan zjistil, že se nejedná o muže, ale o starší ženu.

Nemohl se na to dívat. Nikdy se neocitl tak blízko mrtvole, bylo to opravdu nepříjemné. Viděl oběti dopravních nehod a zakrvácený asfalt, blikající modrá světla sanitek, které marně vyjely na pomoc, a během své krátké kariéry soudního referenta mnohokrát navštívil márnici. Ale ve spojitosti s těmito utonulými se ho osud bezbranné ženy dotkl daleko víc. Cesta, na kterou se ta žena vydala, byla nadějná a dlouhá, a skončila tak tragicky. Jak zvláštní a neuvěřitelný příběh se z toho mohl vyklubat.

Zhluboka se nadechl a nabral do plic vlhký mořský vzduch, zadržel dech a zahleděl se na moře černé jako noc,

aby zůstal klidný. Protože určitě bylo štěstím v neštěstí, že se nejednalo o muže, mladou ženu ani o dítě. Moc dobře věděl, že historika se bude lépe prodávat, když oběti byla starší žena. Komu by její nešťastný osud nepřipadal nesmyslný a groteskní? Tak dlouhý život a tak bídná smrt.

Joan myšlenku po chvíli přijal a namířil fotoaparát na zemřelou. Zvolil automatické nastavení, za několik vteřin stiskl tlačítko nahrávání videa a začal obcházet tělo, aby zachytil veškeré detaily, než ho záchranáři zarazí.

Navzdory času, který tělo strávilo ve slané vodě, a útrapám cesty přes moře nebylo těžké představit si, že žena pocházela z dobře zajištěné rodiny. I to hrálo Joanovi do karet a zaručeně mu to umožní celý příběh lépe prodat a nabídnout lepší obrázek. Kolikrát už všichni viděli těžce zkoušené lidi v otrhaných šatech poznamenané utrpením dlouhé cesty? Tato žena byla naopak oblečená vkusně, rtěnka si udržela svou světle červenou barvu a oční stíny zůstaly téměř neporušené. Bývala krásná. Bylo jí kolem sedmdesáti, přišla o boty a kožesinový kabát měla rozedraný. To ten ho ze začátku zmátl. Nebylo však možné přehlédnout hluboké vrásky, jež se ženě táhly po tvářích odshora dolů a jistě byly odrazem některé ze zkoušek, kterým byla žena vystavena a které ji přiměly zvolit tak zoufalé východisko. A přece působila nápadně důstojným dojmem.

„Víš se, odkud ti lidé pocházejí?“ zeptal se anglicky inteligentně vyhlížejícího muže v civilu, který klečel vedle těla.

„Řekl bych, že jsou ze Sýrie, vzhledem k tomu, odkud proudili uprchlíci v posledních dnech,“ odpověděl.

Joan se obrátil k přeživším. Snědá plet, ale jen o odstín snědší, než mají Řekové, takže Sýrie se nabízela jako pravděpodobné vysvětlení.